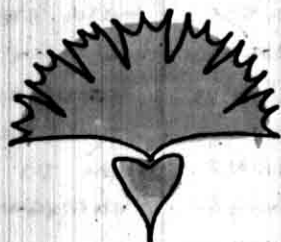

Η ΕΝΗΜΕΡΩΣΗ ΤΟΥ Α.Σ.Κ.Ε.

δρχ. 100

Σεπτέμβρης '90

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΤΖΩΡΤΖ 12, 7ος ΟΡΟΦΟΣ, ΠΛ. ΚΑΝΙΓΓΟΣ, ΑΘΗΝΑ 106-77, ΤΗΛ. 3622315 & 3619887 (7-10 μ.μ.), ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ: 32

ΕΝΤΟΛΗ ΤΗΣ ΕΟΚ Η ΔΙΑΛΥΣΗ ΤΩΝ ΤΑΜΕΙΩΝ

Έφτασε λοιπόν η ώρα να εφαρμοσθεί για τα ασφαλιστικά ταμεία το σχέδιο που εδώ και μια πενταετία προωθεί η ΕΟΚ στη χώρα μας.

Όπως έχουμε γράψει πολλές φορές στο παρελθόν, η ΕΟΚ επιδιώκει την α-πελευθέρωση του ασφαλιστικού τομέα, ώστε να δοθεί έδαφος στις ξένες ασφαλιστικές εταιρείες για μεγάλα κέρδη. Λίγο-πολύ το σχέδιο ευκεκριμενοποιήθηκε από τον Μιτσοτάκη. Δηλαδή την υπαγωγή των ασφαλισμένων σε ενιαίο ασφαλιστικό τομέα, το ΙΚΑ, που θα καλύπτει μια μικρή εγνταξή. Η εγνταξή αυτή είναι φανερό ότι δεν θα επαρκεί, για να καλύψει τις βασικές ανάγκες των συνταξιούχων που θα είναι υποχρεωμένοι να προσφύγουν σε συμπληρωματική ασφάλιση σε ιδιωτικές ασφαλιστικές εταιρείες.

Το ΠΑΣΟΚ ανέλαβε να καταστήσει προβληματικά όσα ταμεία παρέμεναν οικονομικά υγιή (π.χ. ΝΑΤ, ΙΚΑ) και φυσικά όπου μπορούσε, ώστε να τεθεί σε κρίση όλος ο ασφαλιστικός τομέας και να διαμορφωθεί το κατέλληλο κλίμα για τις σημερινές "λύσεις" της Ν.Δ.

Το σχέδιο της ΕΟΚ αποκαλύπτεται από το γεγονός ότι καταργούνται σταδιακά υγιή ταμεία (Τραπεζών, ΔΕΗ, κλπ) που δεν είχαν κανένα έλλειμμα, ώστε να είναι εντελώς ελεύθερος ο χώρος για τις ξένες εταιρείες.

Τα προβληματικά ταμεία τα δημιουργήσαν οι εκάστοτε κυβερνήσεις. Τα χρήματά τους, τους υποχρέωναν να τα έχουν άτοκα ή με μικρό τόκο στις τράπεζες. Με τα διάφορα ρουσφέτια πρόσδεσαν νέες κατηγορίες συνταξιούχων χωρίς αντίστοιχα έσοδα, ή διορίζανε στρατιές άρχιστου προσωπικού. Το δημόσιο δεν πληρώνει τις εισφορές τους: π.χ. στο ΙΚΑ κάθε χρόνο η οικονομική ενίσχυση του κράτους είναι μικρότερη από τις εισφορές που πρωτούν οι δημόσιοι οργανισμοί, με συνέπεια να προ-σφύγουν σε ασύμφορο δανεισμό από τις

τράπεζες με υψηλά επιτόκια. Καμία μεγάλη ιδιωτική εταιρεία δεν πληρώνει τις εισφορές της στο ΙΚΑ, ακόμη και αυτές που το παραπαρα-τουν από τους εργαζομένους. Μετά από πολλά χρόνια το αρμόδιο υπουργείο θα κάνει το διακανονισμό, θα κεφαλαιοποιήσει τις οφειλές, η εταιρεία θα πληρώσει μια-δυο δόσεις και ο κύκλος θα επαναληφθεί.

Είναι σαφές από όλα αυτά ότι οι ασφαλισμένοι που πληρώνουν τις εισφορές τους είναι αμέτοχοι. Αλλά αυτοί καλούνται να πληρώσουν, με την αύξηση της εισφοράς τους, του ορίου ηλικίας και με την μείωση της εγνταξής τους, χωρίς φυσικά μ' αυτό να τους εξασφαλίζεται ότι δεν θα κινδυνεύουν να πληρώσουν τα επόμενα.

Αν το σχέδιο του ενιαίου ασφαλιστικού τομέα εφαρμοσθεί, γίνεται εύκολο και συνέπεια το έργο της εργατοσύνης του. Παρήγορη είναι η κα-ρδολική αντίφαση των εργαζομένων. Ό-μως ανατροπή των σχεδίων αυτών μόνο με την ανατροπή της δυνάμε-ως του συστήματος, μπορεί να γίνει.

«ΛΗΜΝΟΣ»: Επικίνδυνη αποστολή Ανακοίνωση της Ε.Ε. του ΑΣΚΕ

Η κρίση του Περδίου κόλπου αναλύεται στα άρθρα της 4^{ης} σελίδας. Η ανάλυση θα συνεχιστεί και στα επόμενα φύλλα. Εδώ παραθέτουμε την ανακοίνωση του ΑΣΚΕ για τα αίτια και τις συνέπειες της ελληνικής συμμετοχής στην πολυεθνική δύναμη του Κόλπου.

«Κανείς δημοκρατικός πολίτης δεν μπορεί να υποστηρίξει τα υαθεσώτα της Μέσης Ανατολής ούτε την εισβολή και υατοχή μιας χώρας από μίαν άλλη.

Όμως, η υινητοποίηση των Μεγάλων Δυνάμεων, με επιμεταρχή τις ΗΠΑ, δεν έχει ουπό την απονομή δικαιουσύννης, αλλά την εξυπηρέτηση των συμφερόντων τους (αύξηση τιμών πετρελαίου κτλ). Καμία ανάλογη υινητοποίηση δεν έγινε όταν η Τουρκία εισέβαλε στην Κύπρο ή όταν το Ισραήλ υατέκτησε αραβικά εδάφη. Το μέλλον θα επιβεβαιώσει αυτές τις διαπιστώσεις.

Επομένως, η συμμετοχή της Ελλάδας στην πολυε-θνική δύναμη δεν είναι πράξη δικαιουσύννης, αλλά πρά-ξη υποτέλειας, που μόνο καταστροφές έφερε στην πα-τριδα μας. Έτσι, για τη συμμετοχή της στον πόλε-μο της Κορέας, η Ελλάδα είχε πάρει παρόμοια εύ-σημα από τις ΗΠΑ. Η ανταμοιβή ήταν, ύστερα από λίγα χρόνια, οι συμφωνίες της Ζυρίχης και του Λον-δίνου το 1959, που αποτέλεσαν το νομικό πλαίσιο για τον Αττίλα το 1974. Σήμερα, που έχει μπει στο στό-χαστρο και η Δυτ. Θράκη, είναι μάλλον βέβαιο ότι δο-μολοχούνται ανάλογες εξελίξεις». Αθήνα 27/8/90

ΑΘΗΝΑ - ΠΕΙΡΑΙΑΣ : Εκλογές με ευρύτερη σημασία

Ο δήμος Αθηναίων και ο δήμος Πειραιά έχουν τεράστια σημασία. Όποιος τους κερδίζει δεν κερδίζει μόνο κάποιες εντυπώσεις ή τη δυ-νατότητα να διορίσει μερικές χιλιά-δες κομματικούς φίλους. Οι δύο πόλεις είναι το τελευταίο σημείο εφόρμησης επιχειρηματιών, πολιτι-κών, δηλωματιών και διαφόρων υ-πηρεσιών προς τη Μ. Ανατολή, που για τα προσεχή χρόνια θα είναι η πιο "θερμή", περιοχή της Γης. Τα ενδιαφέροντα και τα συμφέροντα είναι παχυσώμιας κλίμακας, που μπροστά τους τα όρια των ελλη-νικών πολιτικών κομμάτων φα-

ντάζουν απειρηστικά στενά. Τώρα, μάλλον, που ο υ. Σάμαρανκ πήρε τη ρίξη του με τον ΟΤΕ, φαίνεται ότι θα έχουμε και το γερετζέ των Ολυ-μπιακών Αγώνων, που ρίχνει επιπλέον πολλά δισ στο παιχνίδι.

Τα δύο μπλοκ, λοιπόν, που συγκ-ρούονται δεν είναι ΠΑΣΟΚ-ΣΥΝ και ΝΔ, όπως δέχουν να μας πείσουν, αλ-λά το φιλοεβραϊκό (που προωθεί Μερκούρη και Παπαπολίτη) και το φιλοαραβικό (που προωθεί Τρίτση και Λοχόδετη). Έχει ενδιαφέρον να εσολιάσουμε με πιο τρόπο το φιλοεβραϊκό (που έχει τώρα το πα-νω χέρι) προωθεί τους ανθρώπους

του.

ΑΘΗΝΑ: Ανακοινώθηκε πολύ νω-ρίς από το ΠΑΣΟΚ η αναφισβήτητη υποψηφιότητα της Μ. Μερκούρη, που είναι το πιο "χατφό αετέρι" του ΠΑΣΟΚ, ισόβια Υπ. Πολιτισμού, που παρέμεινε στο απυρόβλητο εχθρών και φίλων, ώστε να πα-ρουσιάζεται σήμερα η μόνη αλδαρ-τη από την «κυβέρνηση των α-πατεώνων». Για να μπορέσει να ελεχει η Μερκούρη, οι σύντρο-φοί της μέσα στη Ν.Δ. με πρώτο τον Έβερτε, έπαιναν τα εγής: «Με πρόσχημα την επιδίωξη μιας ευρύ- (συνέχεια στη σελ. 2)

ΑΘΗΝΑ-ΠΕΙΡΑΙΑΣ: Εκλογές με ευρύτερη σημασία

(συνέχεια από τη σελ. 1)

τερης συμπαράταξης δεν πρότειναν ένα ανείσχυο «λαμπρό αστέρι», που θα ευπείρνε τον κόμπο της Ν.Δ. 2) Με πρόκληση τους Ολυμπιακούς Αγώνες, πρότειναν τον Α. Τρίτη, παλιό αθλητή, που αποτελεί εύκολο αντίπαλο, αφού άλλα λέει τη μια μέρα κι άλλα την άλλη και γενικά τα έργα του είναι σε κραυγαλέα αντίθεση με τα λόγια του. 3) Μόλις αναμνησθήκε η υποψηφιότητα Τρίτη, άρχισαν να τον υπονομεύουν αυτοί που τον είχαν προτείνει. «Θυμήθηκαν», ότι ο Τρίτης είχε απομαρτήσει τους νεοδημοκράτες «ερίθια» κτλ. Ζητούσαν νομικακό υποψήφιο, ώστε να μετρώσουν την αναταραχή στη Ν.Δ. Ο Βαρβιτσιώτης έπαινε να δηλώσει ότι προσφερόταν για υποψήφιος Δήμαρχος! 4) Προώθησαν την υποψηφιότητα του Ν. Αναγνωστόπουλου, ώστε να βρουν έγγραφο οι διαφαινόμενοι της Ν.Δ. Οι ηγέτες που δ' ανοίξουν μέχρι την πρώτη Κυριακή είναι δύσκολο να χυθεί μέχρι τη δεύτερη! 5) Κάλεσαν τον Τρίτη στους «Διαφιλιόκους» του Mega Channel στις 7/9/90, όπου οι δημοσιογράφοι Π. Καψής (υποτίθεται ΠΑΣΟΚ) και Χατζηνικολάου (υποτίθεται Ν.Δ.) έπεσαν με μανία πάνω του και τον ματσεζοτέχισαν!

ΠΕΙΡΑΙΑΣ: Η Ν.Δ. επέλεξε το βουλευτή Σ. Παπαπολίτη, επί λέξει μετάρη διακετρήκατος. (Γιατί, άραγε, στον Πειραιά δεν επιδιώχθηκε ευρύτερη συμπαράταξη;) Για να διευκολυνθεί η

επιλογή του εις την αντίθεσαν όχθη έχουν τα εξής: 1) Το ΠΑΣΟΚ αποσύρθηκε γρήγορα, αφήνοντας την υποψηφιότητα στο Συνασπισμό. 2) Στο Συνασπισμό έβγαζε για πολλές εβδομάδες διαμάχη για το πρόσωπο του Δημάρχου. Για πρώτη φορά στην ιστορία της «Αριστεράς» δημοσιοποιήθηκε διαμάχη για επιλογή προσώπου. Η δημοσιότητα και η δυστομία ήταν πρωταγωνίς και για τα μέτρα «άστικων» κομμάτων. 3) Τελικά αποφασίστηκε η επιμεταγραφή υποψηφιότητας του Σ. Λοχούδη, που μπορεί να διατηρεί κάποια αίσχη στις φτωχοχειτονίες της Νίκαιας, αλλά δεν έχει κανένα ημερομηνία στο ανετηρητικό Πειραιά.

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ: Προωθείται ο Δ. Πατούρος, με αντίπαλο τον Κορόπουλο, υποψήφιο μέτριας αυτινοβολίας. Αλλά, τα ισχυρά κέντρα μάλλον αδιαφορούν για το εκλογικό αποτέλεσμα της Θεσσαλονίκης...

ΤΟ Α.Σ.Κ.Ε. και οι ΔΗΜΟΤΙΚΕΣ ΕΚΛΟΓΕΣ

Θέση αρχής για το ΑΣΚΕ είναι ότι ο Συνδικαλισμός και η Τοπική Αυτοδιοίκηση δεν πρέπει να είναι χώροι παρέμβασης κομματικών οργανώσεων. Πρέπει να έχουν την αυτονομία τους. Επομένως στις Δημοτικές και Κοινοτικές εκλογές δεν πρέπει να ματεβαίνουν μετονομασμένες οι κομματικές οργανώσεις, αλλά αυτόνομες παρατάξεις, που διαμορφώνονται με βάση τα προβλήματα και την προοπτική της Αυτοδιοίκησης.

Γι αυτό το ΑΣΚΕ στις εκλογές του 1986 υποστήριξε μόνο προοδευτικά και αυτόνομα ψηφοδέλτια, όπου υπήρχαν. Όπου δεν υπήρχαν, το ΑΣΚΕ ψήφισε λευκό. Η ίδια θα είναι η γραμμή μας και στις εκλογές του 1990 και στο μέλλον. Ειδικά στο Δήμο της Αθήνας το ΑΣΚΕ αποφάσισε το 1986 να ματέβει ως κόμμα, για να τονίσει την πολιτική του παρουσία, μια και η ίδρυσή του ήταν πρόσφατη.

Σήμερα ούτε αυτή η ανάγκη υπάρχει, αφού το ΑΣΚΕ είχε τη δυνατότητα να συμμετάσχει σε αλληπαλλήλες εκλογικές αναμετρήσεις. [Όλ' αυτά, ανεξάρτητα από τις οικονομικές και οργανωτικές μας αδυναμίες, τις οποίες ποτέ δεν κρύφατε από κανέναν.]

Αυτή ήταν η απάντησή μας και σε αντιπροσωπεία του ΕΑΜ, που μας πρότεινε να υποστηρίξουμε (μαζί με άλλες πολιτικές δυνάμεις της αριστεράς) κοινό ψηφοδέλτιο στην Αθήνα, με υποψήφιο Δήμαρχο το Ν. Καρχόπουλο. Τους ευχαριστούσαμε, φυσικά, για την πρότασή τους.

ΤΑ ΝΕΑ ΜΕΤΡΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΑΙΔΕΙΑ

ΥΠΟΒΑΘΜΙΣΗ και ΥΠΟΤΑΧΗ

Είναι γνωστό πως για την οργανωμένη κοινωνία ο ανώτερος θεσμός της είναι η Παιδεία. Αποτελεί τον καθρέπτη της. Εκεί φαίνεται προς τα που βαδίζει, τι οράματα έχει, αν ούβεται όλα τα μέλη της, αν είναι δημοκρατική και αν στοχεύει, τουλάχιστο, στην κοινωνική διαμορφώση. Ας μην ξεχνάμε ότι η Παιδεία, με τη σύγχρονη σημασία της, ήταν από τους βασικότερους στόχους και τις πιο σημαντικές κατακτήσεις της Γαλλικής Επανάστασης του 1789.

Ο χαρακτήρας της Παιδείας

Παιδεία, στη συστηματική της μορφή, είναι το σύνολο των ενεργειών και μέσων, με τα οποία οι παλιότερες γενιές μεταδίδουν τις γνώσεις και τους στόχους των νεότερων και επιδιώκουν να διαμορφώσουν τον χαρακτήρα και τη συμπεριφορά των νέων σύμφωνα με τα δικά τους πρότυπα.

Είναι, λοιπόν, η Παιδεία «ενημερωτικό» θεσμός, αφού οι παλιοί την μαδορίζουν, τα δεδομένα, γνώσεις και ήθος, επιδιώκει να διαμορφώσει. Από την άλλη, όμως, είναι και θεσμός, δυναμικά τουλάχιστο, εξόχως προοδευτικός, αφού μέσω αυτής η κοινωνία περνά τα οράματά της και επιδιώκει να πραγματοποιήσει τους στόχους της. Πιο «ενημερωτική» στη στοιχειώδη μορφή της (δημοτική), λιγότερο στη Μέση και πιο προοδευτική στην Ανώτερη και Ανώτατη, όπου μαλλιασθείται (πρέπει να μαλλιασθεί) η άρεση, η ηρωισμοσύνη, η δικαιοσύνη.

Η Παιδεία στη Νεώτερη Ελλάδα

Στα νεώτερα χρόνια η ξένη εξάρτηση, η «προσφύγι» στις ανάγκες των προσωπικών και η αδυναμία, επομένως, στην αυτοδύναμη ανάπτυξη της ελλ. κοινωνίας επέλαστικές φορές επηρεάζθηκε πραγματικά ελληνική Παιδεία, δηλαδή Παιδεία που να αποδίδει τη μορφή και τους στόχους της κοινωνίας της. Φτωχικά διαλείμματα η ελληνική πολιτική του Καποδίστρια, η προσηλάδα της 6' και 8' δεκαετίας που αμύνεται (Γαλλός, Δελφίνος, Τριανταφυλλίδης, Συναστρίδης κ.α.) και μέχρι το '64 (Παπανούτσου). Η χειρότερη περίοδος, εκδόν, η τελευταία του ΠΑΣΟΚ (!), που με το πρόσχημα νεωτερικότητας επεχείρησε επιδεινώνοντας τη διάλυση της Παιδείας, ιδιαίτερα της Ανώτατης (όπως λέγεται...) και έδωσε το δικαίωμα στον... κομπολογιστή να μιλά για αναμόρφωσή της!

Τα Νέα Μέτρα

Με βάση τα παραπάνω δε θα περίμενε, βέβαια, κανείς ενδιαφέρον της Ν.Δ. για την Παιδεία. Παράλληλο, όμως, να δοθεί η υπόθεση ότι καπν θα έκανε, λόγω της προαχόμενης διάλυσης. Τα νέα μέτρα, όμως, έδειξαν αέριους τους στόχους των. Το ότι δεσφίστηκε μερικά απονόητα, όπως κάποια τήξη ή οι εξετάσεις στο Γυμνάσιο, δε φαίνεται πως επιδιώκει Παιδεία. Η τουριστική, ξενοδοτική, ανάπτυξη δε χρειάζεται αδιαφορούμενους πολίτες. Η επιδρομή προς φραγκό, έρεμ και τυμπό, των ξένων εταιρειών και προϊόντων, δε χρειάζονται και πολίτες. Το μόνο που δέλουν είναι απαρχηστές, υποταγή διδασκόντων και διδασκόμενων σε βραβείο, αναγκαστικά και περιορισμό της Παιδείας σε λίγους, που θα ενημερώνουν τα ξένα πρότυπα και επιχειρήσεις. Επιδιώκουν υποταγή και υποβάθμιση των δασκάντων, εις εις υποτέλεση της (όσο είναι) διερεμ Παιδείας και αφαλάς όσο και υπότασης νέους υπηκόων. Καμία, φυσικά, πρόβλεψη για πραγματική γνώση, νέους στόχους υψηλούς. Αυτά δε φανούν εύκολα.

ΥΠΑΡΧΕΙ ΚΑΠΟΙΟ ΑΛΛΟ ΠΡΟΤΥΠΟ ΑΝΑΠΤΥΞΗΣ ΓΙΑ ΤΗ ΧΩΡΑ ΜΑΣ;

[Ενότητα από το προηγούμενο φύλλο της «Ενημέρωσης». Αποτελεί ένα είδος απάντησης στις προγραμματικές δηλώσεις της κυβέρνησης.]

Οι μέχρι σήμερα εμπειρίες σε άλλες χώρες είναι απογοητευτικές. Στις χώρες του λεγόμενου υπαρκτού σοσιαλισμού τα μέσα παραγωγής ήταν ανέκαθεν στα χέρια μιας ολιγαρχικής άρχουσας τάξης, που αγκυρώσε μέσω του Κ.Κ. την οικονομική και πολιτική εξουσία. Κύρια χαρακτηριστικά ήταν η έλλειψη πολιτικών ελευθεριών, το κτηνώδες διαιτητικό επίπεδο και η υπαλληλοποίηση των μέσων παραγωγής, που θα οδηγούσε στην αδιαφορία, την διαφθορά και την αντίθεση στο καθεστώς. Είναι δε ενδεικτικό της απουσίας οποιασδήποτε ουσιαστικής ιδεολογίας των καθεστώτων αυτών το ότι μετά τις συμφωνίες της Ηάγης ο «σοσιαλισμός» τους κατέρρευσε σε μια νύκτα.

Το παράδειγμα της Νικαράγουας

Στην Νικαράγουα, χώρα με ισχυρό εθνικό απελευθερωτικό κίνημα και μετά τον νικηφόρο εθνικό απελευθερωτικό αγώνα, εγκαθιδρύθηκε ένα μικτό οικονομικό σύστημα. Παρά την ασφυκτική πίεση των Η.Π.Α. με την αντίσταση των Κόντρας, τον οικονομικό και ναυτικό αποκλεισμό, με την αντίθεση των Σοβιετικών που υποστήριζαν μαζί με τους Αμερικανούς την Τεορό (το Κ.Κ. ήταν στο συντακτικό της), παρά την προπαγάνδα των 2.000 παρατηρητών επί εκλογής, οι Σαντινίστας διατήρησαν το 42%. Κάτω από αυτές τις συνθήκες η απόπειρα μετάβασης στο σοσιαλισμό δεν κτιώθηκε στη Νικαράγουα. Με άλλες συνθήκες θα μπορούσε παρά τα σοβαρά προβλήματα της χώρας να αποτελέσει ένα νέο όραμα για τους λαούς τυραννιζόμενων των ανατολικών, λόγω των εθνικών συνθηκών.

Η σοσιαλδημοκρατική πρακτική

Η σοσιαλδημοκρατική πρακτική είναι πολύ παλιά και γνωστή στις ανεπτυγμένες καπιταλιστικές χώρες της Δ. Ευρώπης. Εξισορροπεί και παγιώνει τον καπιταλισμό μέσω του κοινωνικού κράτους. Εναλλάσσεται στην κυβέρνηση με τα συντηρητικά κόμματα ανάλογα με τις ανάγκες του συστήματος και βασίζεται στους πόρους που προέρχονται από την εκμετάλλευση άλλων φτωχότερων χωρών, όπως η Ελλάδα μέσω των εκθέσεων ελάτρευσης. Απόδειξη το ΠΑΣΟΚ που τις «κοινωνικές παροχές» της πρώτης του τετραετίας (1981-85) τις πλήρωσε ο ελληνικός λαός με την λιτότητα της δεύτερης και την διαόγκωση του χρέους.

Ο καπιταλισμός προσφέρει λύσεις;

Στον καπιταλισμό οι αετοί επιδιώκουν το μεγαλύτερο δυνατό κέρδος προς όφελός τους, αδιαφορώντας για τα μέσα ή τις επιπτώσεις. Μεταπολεμικά μεγάλα κέρδη υπήρχαν με τα αυτοκίνητα και τα πετρέλαια, σήμερα τα μεγάλα κέρδη προέρχονται από τα όπλα και τα ναρκωτικά. Την δεκαετία του '50 η εκμετάλλευση γινόταν μέσω των επενδύσεων σε διάφορες φτωχές χώρες με την καταπίεση των πλουτοπαραγωγικών πηγών και του φτηνού εργατικού δυναμικού τους. Τα τεράστια κέρδη που συσσωρεύθηκαν στις τράπεζες, ιδιαίτερα μετά τις μεσοδωμένες πετρελαϊκές κρίσεις, άλλαξαν την μορφή εκμετάλλευσης. Η μέθοδος ήταν η υπερκρέωση των φτωχότερων χωρών, καθιστώντας τις χώρες καταναλωτές και αποδιδόντες την παραγωγική τους ικανότητα, επομένως και την ικανότητα αυτοεξυπηρέτησης των αναγκών τους (καμία φτωχή χώρα που δανείζεται δεν έγινε πλουσιότερη).

Όμως και αυτή η μέθοδος εκμετάλλευσης άρχισε να μην αποδίδει όταν οι υπερχρεωμένες χώρες παρά τις πεδύνητες πολιτικές ηγείες δεν μπορούσαν αντικειμενικά να πληρώσουν τα χρέη. Προσωπικά ο καπιταλισμός αμβλύνει τη νέα αντίθεση που έχει δημιουργήσει με την επέκταση των αγορών, δηλαδή την εκμετάλλευση στις χώρες της Ανατολικής Ευρώπης και τη Σοβιετική Ένωση. Όμως έτσι θα συσσωρεύσει νέες ανισότητες, μέσω των νέων ελλείψεων που δημιουργούνται, με τις πλούσιες χώρες της Δύσης. Για τις χώρες αυτές, που οι λαοί τους έχουν και τις δικές εμπειρίες του «υπαρκτού σοσιαλισμού» (κοινωνική ασφάλιση, πρόνοια) ο καπιταλισμός δεν είναι λύση. Τύπωμα θα αναπληρώσει ότι όλα τα στοιχεία της καπιταλιστικής εκμετάλλευσης θα μεταφραστούν στις κοινωνίες τους. Όσο πιο φτωχή και ελαττωμένη είναι μια χώρα τόσο πιο άγρια και εκτεταμένη είναι η καπιταλιστική εκμετάλλευση.

Σοσιαλισμός με την έννοια του δόγματος που είχε καθιερώσει η κρατούσα ιδεολογία του υπαρκτού σοσιαλισμού δεν υπάρχει. Όπως ασφαλώς δεν υπάρχει ένα σοσιαλιστικό πρότυπο, όπως προσπαθούσαν πολλοί να μας πείσουν Παλαιότερα η έννοια σοσιαλισμός έβλεπε και αν δε εφαινε το ίδιο πράγμα για όλους ήταν κάτι το αυτονόητο. Σήμερα δεν είναι. Από τότε που κρεωκόπησε ο υπαρκτός σοσιαλισμός και τα πρότυπά του ατέρρευσε και η δημιουργική φιλοσοφική σκέψη που αναζητούσε νέα κοινωνικά οράματα και νέους δρόμους. Το Α.Ι.Κ.Ε. πιστεύει ότι για την Ελλάδα ο σοσιαλισμός και η εθνική ανεξαρτησία δεν είναι δέμα ιδεολογίας, αλλά ανάγκη, αν θέλουμε να επιβιώσουμε ως χώρα, έθνος και ως λαός.

Η πορεία δεν είναι εύκολη ούτε χαρακτηριστική

Στην Ελλάδα που οραματίζεται το Α.Ι.Κ.Ε. η οικονομία της πρέπει να λειτουργεί προς όφελος της χώρας και του λαού. Οι αποφάσεις πρέπει να παίρνονται εδώ και όχι στην ΕΟΚ ή στο Δ.Ν.Τ. ή στον Δ.Ο.Σ.Α. κλπ. Άλλωστε θα πρέπει να είναι η αποκρίση μας από την ΕΟΚ. Η οικονομία μας δεν μπορεί παρά να λειτουργεί κεντρικά μέσω ελλοχικών αναπτυξιακών οργάνων που να ξεκινούν από το τοπικό επίπεδο και να καταλήγουν στο κεντρικό.

Πρώτος στόχος θα πρέπει να είναι η παραγωγική αναδιάρθρωση και η αύξηση της παραγωγής με κριτήριο την κατά προτεραιότητα κάλυψη των δικών μας αναγκών. Τον κύριο ρόλο στην παραγωγή θα παίξουν οι αυτοδιαχειριστικοί μονάδες, ενώ ο ιδιωτικός τομέας θα είναι συμπληρωματικός. Ο νόμος της αγοράς θα εξακολουθεί να ισχύει στους τομείς αυτούς. Ο επιχειρηματικός τομέας του δημοσίου θα αναδιοργανωθεί, θα διευρυνθεί και θα προσκαταλιστεί στην παραγωγή υπηρεσιών και αγαθών κοινωνικού χαρακτήρα, όπου δε θα ισχύει παρά μερικά μόνο ο νόμος της αγοράς. Το τραπεζικό σύστημα θα πρέπει να περιέλθει ξανά στον κρατικό και κοινωνικό έλεγχο, ώστε οι επενδύσεις να γίνονται με κριτήριο δημοσίου και κοινωνικού συμφέροντος. Οι πόροι που απαιτούνται για την ανάπτυξη θα βρεθούν: α) από την ανακατανομή φορολογικών βαρών, β) την ορισμένου χρόνου καθολική λιτότητα που θα έχει διαφανείς και καθορισμένους από πριν αναπτυξιακούς στόχους, ποσοτικά και ποιοτικά, γ) την επαναδιαπραγματεύση και τον διακανονισμό του εξωτερικού χρέους, την αναστολή πληρωμών για κάποια χρονική περίοδο. Νέος δανεισμός θα πληρώσει μόνο για παραγωγική αναδιάρθρωση και αυτό θα πρέπει να κατοχυρωθεί νομοθετικά.

Θα πρέπει ασφαλώς η χώρα να προστατεύσει την παραγωγική της προέλαση και βέβαια τα εγχώρια προϊόντα με δασμούς. Μακροπρόθεσμα όμως θα πρέπει τα προϊόντα μας να είναι σε θέση ανταγωνιστικής με τα ξένα, ώστε να μην πνίξεσαι η αγορά μας. Θα πρέπει να καταργηθεί το νομικό καθεστώς που επιβάλλει την οικονομική ελάτρευση. Παράλληλα η παιδεία θα πρέπει να αποκτήσει νέο περιεχόμενο, ώστε να διαμορφώνει πολίτες δημοκρατικούς με καλλιέργεια, ήθος και νοστοροπία παραγωγική. Μέσω της παιδείας θα πρέπει να προχωρήσουμε στη δική μας τεχνολογική ανάπτυξη. Στην κοινωνία μας θα πρέπει να καταπολεμηθούν τα φαινόμενα του καταναλωτισμού, της διαφθοράς, του εύκολου κέρδους και της αμορφωσιάς. Η πολιτεία θα πρέπει να είναι το παράδειγμα.

Ολυμπιάδα: η νέα μεγάλη ιδέα!

Είναι, σχεδόν, αυτονόητο ότι κάθε ανεπτυγμένο έθνος το τι επιθυμεί και τι θα της στοιχίσει η λεγόμενη χρυσή (ή ασημένια) Ολυμπιάδα, αν τελικά μας την αναδέχεται, κάτι δυστυχώς όχι σίδηρο. Η ζητιά δε θα είναι μόνο οικονομική, αμορορική, πολιτιστική, κοινωνική. Αυτή η μεγαλύτερη θα είναι ο κύριος παράγοντας αποπροσανατολισμού. Φαίνεται δε συνηθισμένο να είναι ο «τελευταίος» στόχος, το 1992. Τώρα φεσιόδετα και επιστρατεύεται το εθνικό φιλότιμο: 1996! και τότε λείπει η ελπίδα του κύριου Γαύτηναρη.

ΣΧΟΛΙΑ

Φίδεο ή επηυχία;

Όλοι θέλουν και φετινοί αμαύχουν με την φαβινική «ανακάλυψη» των προφυρατών της 17ης Νοεμβρίου. Μιλούν για φίδεο και ... παχιδένι του τεφρι. Φυσικά δεν είναι έτσι.

Ο ρόλος της 17ης Νοεμβρίου είναι γνωστός. Αυτή, όμως, δεν προσαρμόστηκε στις νέες συνθήκες. Και τida που η χρυσή Ολυμπιάδα δεν «τραβάει», τida που οι «προφυράτες» δε χτυπάν, ως χτυπήσει η Αδινυφή! Να τα σκάσει η Α!

Έτσι η κοινωτική αναταραχή περνάει σε δεύτερη τάξη.

Τα νέα... άνδη

Οι νέες ιδέες ήταν, φυσικά, ανύπαρκτες. Αυτοί, όμως, που τις λαμβάνουν είναι, πράγματι, περιβόη.

Ας δούμε κάποια λουλούδια του:

Μητροπολίτης: (τέλη Ιουλίου)

Ερωτιδεύει αν η κυβέρνηση θα πάρει και άλλα μέτρα, απάντησε (φυσικά ψεύδης): «όχι, άλλωστε σε μας σήμερα μανείς τίποτα άλλο»!!!

Γιασεβιάδης:

«Για να μην πνιχθείτε, λάρτε λαιψοδρία, από τη δίψα, έσο νερό περικλείει στο ποτήρι, όταν πίνετε, να το χρησιμοποιείτε για πόσιμο στις γλάστρες».

Θυμίζατε είναι νηυστός!

Φάνη Πάλλη Περασία:

(αυτή για ...) τριάντα έτους επαγγελματίας αδαγής στο λιμήν Πρι της Αθήνας και αδαή είχε ήδη μεταβιβάσει σε τριαντάδες για να ρέει λεφτά για τον Καρλ Λιούις, είχε: «Οι αδαγές αχνίζονται για τον κόπο των νύχτων, ένα υαλίο ελπίδας και αλέως τρία έτη να γέρει τη ... χρυσή Ολυμπιάδα και να ... φτιάξει την Αμερική και ο «βορράς» Σουφλιάς».

«Πορτί να είναι τριαντά ετών, αλλά πορτί η ελπίδα ζιώχας να παρηγορή ένα... πλάσιον»! Και ο ... Θεοφύλακτος!

ΕΙΔΗΣΕΙΣ - ΣΧΟΛΙΑ

Οι «αστέρες» της Αθήνας

Μ. Μερκούρη: Ο σύζυγός της Λυλ Ντασέν είναι στέλεχος του διεθνούς σιωνισμού. Ήταν στο προεδρείο μιας συνάντησης σιωνιστών που έγινε πριν λίγα χρόνια στην Ελλάδα.

Α. Τρίτσης: Είναι άνθρωπος της Μαργαρίτας Παπανδρέου, δηλ. ευφραστής της πολιτικής του Στέιτ Ντιπάρτμεντ, με ευθύνη την επαφή με κινήματα της Αν. Μεσογείου. Σήμερα διαλαλεί ότι "ονειρεύεται" να κάνει την Αθήνα Βρυξέλες (κέντρο ξηλοαραβικών επιχειρηματικών δραστηριοτήτων).

Ν. Αναγνωστόπουλος: Στη μητέρα του Αγγελική έδωσε την προηγούμενη βδομάδα δίσκους και μετάλλιο για τις υπηρεσίες της στην κατοχή ο πρέσβης του Ισραήλ στην Αθήνα Μοσέ Γκίλμπόα. Τι σύμπτωση! Τώρα το θυμήθηκαν;

Σαντάμ σώζει ΗΠΑ!

ΤΡΑΠΕΖΕΣ: Το 1989 οι 1058 από τις 12588 εμπορικές τράπεζες των ΗΠΑ είναι κοντά στη χρεωκοπία. Με την κρίση στον Περσικό: 1) Παχύνουν 63 δις δολ. καταθέσεις του Εμίρη του Κουβέιτ στη Citibank, τη Morgan και τη Midland. 2) Οι εταιρείες πετρελαίου και άλλες εταιρείες πληρώνουν σκατά τα δάνειά τους. 3) Καταστρέφονται οι αραβικές τράπεζες του Μπαχρέιν, που ήταν ανταγωνιστικές των αμερικανικών.

ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΕΣ: Πολεμικές βιομηχανίες - χίαντες ήταν έτοιμες να κλείσουν πολλά εργοστάσια. Μέχρι το 1995 1 εκατομμύριο εργάτες θα έχαναν τη δουλειά τους. Με την κρίση στον Περσικό: 1) Η General Dynamics παίρνει παραγγελίες για άρματα M-1 από Σαουδική Αραβία και Αίγυπτο. 2) Στις 2 Αυγούστου η Lockheed πήρε παραγγελία για το βομβαρδιστικό της F-117 Stealth. 3) Η Mc Donnell Douglas πήρε παραγγελίες για F-15 από Σαουδική Αραβία και Εμιράτα.

Ερώτηση: Γιατί οι ΗΠΑ 15 μέρες δεν έκαναν τίποτα για το Κουβέιτ, ενώ σπένδισαν αυθημερόν για τη Σ. Αραβία;
Απάντηση: Το Κουβέιτ ήταν της Αγγλίας, ενώ η Σ. Αραβία των ΗΠΑ.

ΟΙ ΝΕΕΣ ΠΑΓΚΟΣΜΙΕΣ ΙΣΟΡΡΟΠΙΕΣ ΔΙΝΟΥΝ ΤΟΝ ΠΕΡΙΚΟ ΚΟΛΠΟ ΣΤΙΣ ΗΠΑ

Η κρίση του Περσικού Κόλπου έκανε φανερό ότι οι ισορροπίες που είχαν αποσταθεραθεί στο τέλος του Β' Παγκοσμίου Πολέμου και επιβεβαιώθηκαν με τις γνωστές ως συμφωνίες της Γιάλτας (ΗΠΑ-ΕΣΣΔ-Μ. Βρετανία) σήμερα έχουν ανατραπεί και στη θέση τους αποκαθίστανται καινούργιες. Από νωρίς η Βρετανία παραδέχτηκε ότι δεν μπορεί πια να παίξει το ρόλο υπερδύναμης και αποδέχτηκε την πολιτικοστρατιωτική ηγεμονία των ΗΠΑ. Συμμορφώθηκαν 2 κηλοκ (ΝΑΤΟ-Βαρσοβία) με κυρίαρχες τις ΗΠΑ και την ΕΣΣΔ. Το σχέδιο Μάρσαλ και η ΚΟΜΕΚΟΝ συμψηφίσαν την οικονομική πλευρά του θέματος. Πάντως, στη βάση οι οικονομικοί (τουλάχιστον) ανταγωνισμοί παρέμεναν οξείς.

Σήμερα πολλά έχουν αλλάξει. Το κομμουνιστικό σύστημα των χωρών της Αν. Ευρώπης (παρωδία σοσιαλισμού) τις οδηγίες στην κατάρρευση. Το σύμφωνο της Βαρσοβίας διαλύεται. Η Αν. Γερμανία (23 οικονομική δύναμη στην Αν. Ευρώπη) προσαρτάται από τη Δυτική και μπαίνει στο ΝΑΤΟ. Η Ουγγαρία και η Τσεχοσλοβακία βαδίζουν ομοταχώς προς την ΕΟΚ και τη Δύση. Τα σοβιετικά στρατεύματα φεύγουν από τις χώρες αυτές. Η Κούβα δεν αποδέχεται την περεστρόικα. Η ίδια η ανεπαιδύνη της ΕΣΣΔ απειλείται, αφού πολλές Δημοκρατίες της ζητούν την ανεξαρτησία τους.

Αλλά και στη Δύση η στρατιωτική ισχύς παίζει συνεχώς και μικρότερο ρόλο. Η υπερτοχή της βρίσκεται στα πυρηνικά και διηπειρωτικά όπλα, η χρήση των οποίων θα έχει ακριβότατα αποτελέσματα. Επίσης, η χρήση συμβατικών δυνάμεων δεν μπορεί παρά να είναι περιορισμένη. Τα βιώματα του βιετνάμ γαίνεται ότι δε θα εξιστορηθούν ποτέ τον αμερικανικό λαό. Έτσι, και ο ρόλος του ΝΑΤΟ υποβαθμίζεται, πολύ περισσότερο τώρα που δεν υπάρχει το αντίπαλο δέος του Σιμωόν των Βαρσοβίας.

Επομένως, τον πρώτο λόγο στις παγκόσμιες ισορροπίες παίζει πια η οικονομική δύναμη. Κι αυτό σημαίνει ότι η παγκόσμια ιεραρχία διαμορφώνεται ως εξής:

1) ΗΠΑ 2) Γερμανία 3) Ιαπωνία
Σε ορισμένες περιπτώσεις η Γαλλία και η Αγγλία θα μάχονται επίσης αιδωμένη την παρουσία τους.

Λύνεται το αίνιγμα Μπους

Όταν ο Μπους έγινε Πρόεδρος των ΗΠΑ και για 2 χρόνια οι ΗΠΑ γάινονταν να μην επιδιώκουν τίποτα. Παρανοούσαμε το γερμανικό μεράκι (που ήδη κυριαρχεί μέσα στην ΕΟΚ) να εισβάλλει ανώδεκτο στην Αν. Ευρώπη και να μετατρέψει αυτόμα και την ΕΣΣΔ σε εφάρτηκά του. Οι Γερμανοί θριαμβολογούν ότι η επέκτασή τους στην Αν. Ευρώπη τους λύνει το οικονομικό πρόβλημα για 50 χρόνια. Η αμερικανική στρατιωτική παρουσία στην Ευρώπη μειώνεται.

Στην πραγματικότητα ο Μπους προετοιμαζόταν συστηματικά. Ύστερα γάινωσαν οι διαδόσεις του. Ανατρέπει το Νορβηγικό στον Παναμά, εκτοπίζει τους Σαντινίστας από τη Νικαράγουα και επιβάλλει την απόλυτη ενδοχράμηση με τις ΗΠΑ σ' όλη την αμερικανική ήπειρο. Τελικά βάζει πόδι και στην αραβική χερσόνησο. Την επέμβαση αυτή κανείς δεν αμφισβητεί. Οι επιφυλάξεις της ΕΣΣΔ και άλλων έρχονται αργώς να ενισχύσουν το Στέιτ Ντιπάρτμεντ στην αντίθεσή του με το Πεντάγωνο.

Είναι φανερό ότι οι αλληλεγγυές συναντήσεις κορυφής αποκαθίστανται αυτές τις νέες ισορροπίες ανάμεσα στις Μεγάλες Δυνάμεις, που προβλέπουν προώθηση των ΗΠΑ στην Αμερική και τη Μ. Ανατολή, της Γερμανίας στην Ευρώπη και της Ιαπωνίας στην Αν. Ασία. Οι άλλοι ατε not part of the game (δεν είναι μέρος του παιχνιδιού), όπως είπε ο Γερμανός Υπ. Εξωτερικών Γκένσερ στον Ιταλό συνάδελφό του Ντε Μινέλις, πέρσι στη διάσκεψη της Ουτάβα.

ΟΦΥΣΑΤΕΣ ΑΝΤΙΔΕΣΕΙΣ ΑΝΑΜΕΣΑ ΣΤΑ ΛΟΓΗΝ Η ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΗ ΣΤΡΑΤΗΓΙΚΗ ΓΙΑ ΤΑ ΠΕΤΡΕΛΑΙΑ

Η αμερικανική επέμβαση στην αραβική χερσόνησο είναι ένα συνθηκόμορφο φαινόμενο ιμπεριαλιστικής επέκτασης. Οι στόχοι της επέκτασης αυτής γαίνονται να είναι οι εξής:

Ανατροπή παραδοσιακών εξουσιών

Είναι γνωστό ότι οι ΗΠΑ ενοχλούνται από τις ισχυρές εξουσίες της αραβικής χερσόνησος (βλ. άρθρο στο επόμενο φύλλο της "Ε"). Θέλουν ανίσχυρους πολιτικούς ηγέτες, που δε θα έχουν και την οικονομική δύναμη, θα αρνούνται σε μικρές μίζες και θα αντιμαδίστανται με την πρώτη ανάγκη. Έτσι, με πρόκληση τη δημοκρατία και τον ενσυχρονισμό θέλουν να εδείρουν και να ανατρέψουν τα καθεστώτα αυτά. Θα απαιτηθεί, βέβαια, χρόνος.

Ειςτόπιση της Αγγλίας

Στο χώρο της Μ. Ανατολής μαζί με τις αμερικανικές εταιρείες πετρελαίου δρα και η βρετανική BP. [Από τις 10 μεγαλύτερες εταιρείες στον κόσμο οι 7 είναι εταιρείες πετρελαίου]. Έτσι υπάρχει πάντα ένας τρομερός ανταγωνισμός. Το Κουβέιτ ήταν μια χώρα κυρίως βρετανικής επιρροής. Από τα 180 δις δολ. που έχει ο Εμίρης σε επενδύσεις και καταθέσεις στο εξωτερικό τα 100 είναι στην Αγγλία, μεταξύ των οποίων το 10% της BP. Η προσάρτηση, λοιπόν, του Κουβέιτ ήταν ισχυρό πλήγμα για την Αγγλία. Οι Αμερικανοί ελπίζουν τώρα ότι κάποτε θα εγείρουν το Κουβέιτ.

Αύξηση τιμής πετρελαίου

Οι Αμερικανοί δεν κατέχουν μόνο το πετρέλαιο που παράγεται στη χώρα τους. Είναι οι κύριοι μέτοχοι στα πετρέλαια και άλλων χωρών (Μ. Ανατολή, Βενεζουέλα κ.α.). Στη Σαουδική Αραβία ιδιοκτήτης είναι η Τεκάκο. Η αύξηση της τιμής του πετρελαίου σημαίνει τρομακτική αύξηση των κερδών των εταιρειών πετρελαίου. Άρκει, βέβαια, η κρίση να είναι μακροχρόνια.

Στρατιωτική παρουσία

Οι ΗΠΑ ποτέ δεν είχαν στρατιωτική παρουσία στην αραβική χερσόνησο. Βορειότερα λειτουργούσε η συμμαχία ΣΕΑΤΟ (ΗΠΑ, Τουρκία, Ιράν, Πακιστάν), που διαχύθηκε με την κατάρρευση του καθεστώτος του Σάχη.

Τώρα αμερικανικές στρατιωτικές δυνάμεις βρίσκονται στην περιοχή. Η παρουσία αυτή θα κατοχυρωθεί με διμερείς συμφωνίες (όπως με Ελλάδα, Ισπανία, Φιλιππίνες κ.α.) και πιθανότατα με κάποιο νέο στρατιωτικό σύμφωνο.

Ειςτόπιση κοινωνικής κρίσης

Στις ΗΠΑ ήταν έτοιμη να ξεσπάσει μια μεγάλη κρίση (ανεργία, χρεωκοπίες, ισόζυγιο κτλ.). Οι εξελίξεις στον Περσικό έδωσαν απασχόληση σ' εκατοντάδες χιλιάδες που δουλεύουν για τη συντήρηση της στρατιωτικής αποστολής. Η αύξηση της τιμής του πετρελαίου επιτρέπει τη σταδιακή επαναλειτουργία πολλών πετρελαοπηγών στις ΗΠΑ, που είχαν κλείσει ως παθητικές. Πολεμικές βιομηχανίες - μεσαδάρια σώθηκαν από το κλείσιμο με "αναπάντεχες", νέες παραγγελίες. Πολλές τράπεζες σώθηκαν, αφού "κινέμενες", πολλές εταιρείες μπόρεσαν να ξεπληρώσουν δάνεια...

Τα λόγην συχυρόνεται

Το εβραϊκό λόγην των ΗΠΑ είναι υπέρ της υπερνοοδόχου επίθεσης εναντίον του Ιράν με στόχους: α) τη διατήρηση της τιμής του πετρελαίου σε χαμηλά επίπεδα (και για λόγους αλληλεγγύης προς τις ευρωπαϊκές οικονομίες, που ελέγχονται κυρίως από το εβραϊκό μεράκι π.χ. Γαλλία) β) τη διασφάλιση της στρατιωτικής παρουσίας. Το ξηλοαραβικό λόγην είναι υπέρ της παρατεταμένης κρίσης με στόχους: α) την αύξηση της τιμής του πετρελαίου β) την ωρίμανση των συνθηκών για τον "ενσυχρονισμό" των αραβικών καθεστώτων. Το Πεντάγωνο είναι υπέρ της πρώτης λύσης. Ο Μπους και το Στέιτ Ντιπάρτμεντ, που επιμελούν σήμερα, είναι υπέρ της δεύτερης λύσης.